

Краще вже вихор і вир!
Хай бурі та буйні потоки
Зів'ються й поллються в простір!

Ненавиджу плоскі порядки
І лінії рівних доріг.
Хай через кручі й рогатки
Летить мій нестримний біг!

Люблю підійматися вгору
І раптом — падати вниз,
Знаходити знову опору
І бігти крізь гори і ліс.

Люблю провалля і скелі,
Де грають веселі струмки,
Розгублені в горах оселі,
Оази і дикі піски.

IV

Нема спокою без турботи,
Нема життя без чорних бур, —
Бо серце може й захолати,
Як на воді холодна хмур.

Коли ні крихточки любови,
Ні зненависті, ні страху, —
То про красу не буде й мови
На вбогім життєвім шляху.

О люба земле, рідна земле,
Пилинко в бурі світовій!
Далекі заклики даремні, —
Бо я до смерті — тільки твій.

1926

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zahul_dmytro_yuriiovych/daleki_zaklyky